விடியல் தோத்திரம்

प्रातः स्मरामि हृदि संस्फुरदात्मतत्त्वं

सच्चित्सुखं परमहंसगतिं तुरीयम् ।

यत्स्वप्नजागरसुषुप्तिमवैति नित्यं

तद्ब्रह्म निष्कलमहं न च भूतसङ्घः ॥१॥

விடியலில் இதயத்தின் ஒளியை வணங்கினேனே
அடியில்லா முடியில்லா ஆனந்த முழுமையே
வடிவில்லா வழிவழியான சத்சித் ஆனந்தமே
விழிப்புறக்க கனவைக் கடந்த துரீயமே

प्रातर्भजामि मनसा वचसामगम्यं

वाचो विभान्ति निखिला यदनुग्रहेण ।

यन्नेतिनेतिवचनैर्निगमा अवोचं_

स्तं देवदेवमजमच्युतमाहुरग्र्यम् ॥२॥

மனதிற்கும் வாக்குக்கும் எட்டாத தேவதேவனே
பிறப்பில்லா இறப்பில்லா பிரகாச முதலே
இதுவில்லை இதுவுமில்லை என்றான பரம்பொருளே
எதுவும் இயங்கக் காரணமானதை வணங்கினேனே

प्रातर्नमामि तमसः परमर्कवर्णं

पूर्णं सनातनपदं पुरुषोत्तमाख्यम् ।

यस्मिन्निदं जगदशेषमशेषमूर्तौ

रज्ज्वां भुजङ्गम इव प्रतिभासितं वै ॥३॥

இருளை அகற்றும் இத்தரணி சூரியனே
அருளாய்ப் பொழியும் சனாதன புருஷோத்தமனே
எல்லையில்லா அதில் எழுந்திடும் பிரதிபிம்பமே
கயிறில் பாம்பாகிய இப்பிரபஞ்சத்தின் தோற்றமே

பயன்

श्लोकत्रयमिदं पुण्यं लोकत्रयविभूषणम् ।

प्रातःकाले पठेद्यस्तु स गच्छेत्परमं पदम् ॥४॥

அதிகாலையில் இம்மூன்று தோத்திரம் படித்திட
உதிக்கும் அறிவில் உணர்வாகும் மோட்சமே